

РЕШЕНИЕ

№ 6050

гр. София, 29.12.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в публично заседание на 13.12.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **6540** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК.

Образувано е по жалба на М. К. М. от [населено място] срещу Заповед за задържане на лице , рег.№1562 от 18.06.2011 година на полицейски орган при 05 РУП при СДВР.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди се ,че заповедта не съдържа в себе си фактическите основания за задържане на лицето и не е посочено фактическото поведение,довело до задържането на оспорващия, още повече, че не се съдържа посочване на извършено от него престъпление от общ характер. Сочи се още ,че към датата на подаване на жалбата, оспорващият все още не е привлечен като обвиняем, не е провеждан разпит, като не е посочена длъжността, която заема служителят, който е издал заповедта, както и пред кой съд и какъв срок може да бъде обжалвана, като не му е осигурен адвокат.Иска се отмяна на заповедта за задържане и се претендират сторените по делото разноски.

В съдебно заседание,оспорващият-М. К. М. от [населено място],редовно уведомен при условията на чл.137,ал.7 АПК не се явява. Жалбата му на завените основания се поддържа от адвокат С., редовно упълномощен.

Ответникът по оспорването- Полицейски орган при 05 РУП при СДВР,,редовно уведомен при условията на чл.137,ал.7 АПК,се представлява от юрисконсулт Г.,редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните,при

условията на чл.142,ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

На 18.06.2011 година, ответникът по оспорването издал оспорената Заповед за задържане на лице № 1562, с която на основание чл.63,ал.1,т.1 от ЗМВР, във вр. със ЗМ 1578/2011 заповядал да бъде задържан оспорващият за срок от 24 часа в помещение за временно задържане на 05 РУП при СДВР, на задържания са разяснени правата му по чл.63,ал.3 от ЗМВР, подписал е декларация, че е запознат с правата си при задържането му, посочил е , че желае адвокатска защита по негов избор и за негова сметка, не желае адвокатска защита от служебен адвокат по реда на Закона за правната помощ, няма здравословни проблеми, не желае медицински преглед от лекар и не желае член от семейството му да бъде уведомен за задържането му ,както и друго заинтересовано лице. и получил екземпляр от заповедта на същата дата.

На същата дата,оспорващият депозирал писмени обяснения по повод задържането му, приложени по делото, като е съставен Протокол за обиск на оспорващия,приложен по делото.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства,в това число справка относно воденото досъдебно производство № ЗМ1578/2011 година, образувано на 12.06.2011 година по реда на чл.212 от НПК за извършено престъпление по чл.325 от НК, неприключило, доказателства, че лицето, издало заповедта заема длъжността- полицейски орган при 05 РУП при СДВР.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.149,ал.1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество,същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Оспорената Заповед,рег.№1562/18.06.2011 година на полицейски орган при Пето РУП на СДВР,представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност,по критериите,визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При проверката,съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма,спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона. Разпоредбата на чл.169 АПК поставя допълнителни критерии,с които съдът следва да се съобрази при преценката на административен акт, издаден при оперативна самостоятелност-да провери дали административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност и спазил ли е изискването за законосъобразност на административния акт.

В разглеждания случай,оспорената заповед е издадена на основание чл.63,ал.1 от ЗМВР-разпоредба,предоставяща възможност на полицейския орган да задържи лице, за което има данни за извършено престъпление.За наличието на оперативна самостоятелност, говори и самият текст на чл.63,ал.1 от ЗМВР-чрез използване на израза”могат”.В този смисъл,по силата на самата законова разпоредба е предоставена възможност на административния орган,при наличие на някоя от изброените хипотези по своя преценка да задържи лице, за което има данни за извършено престъпление.

С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност,даваща му право на свободна преценка при постановяване на оспорената заповед и то по силата на самия закон-ЗМВР.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган- това е Полицейски орган,на когото изрично по силата на чл.63,ал.1 от ЗМВР е предоставено правото да издава заповеди за задържане на лице при наличие на визираните в нормата на чл.63 от ЗМВР предпоставки.Заповедите за задържане на лице се издават от полицейски органи, а такива според разпоредбата на чл.53,ал.2 от ЗМВР/ в редакцията ,действаща към момента на издаване на заповедта, са органите на Главна дирекция "Криминална полиция", Главна дирекция "Охранителна полиция", дирекция "Миграция" и органите на съответните им звена в областните дирекции, органите на Главна дирекция "Борба с организираната престъпност", Главна дирекция "Гранична полиция" и на дирекция "Вътрешна сигурност"/ при съобразяване с обстоятелството, че СДВР има статут на Областна дирекция на МВР.

Между страните няма спор,а и от приложените писмени доказателства се установява, че лицето З. С. К. заема длъжността главн инспектор,респективно на това, че е полицейски орган. Спазени са изискванията на чл.59 АПК за форма с означение на правното основание- чл.63,ал.1т.1 от ЗМВР.Заповедта съдържа предвидените в чл.63,ал.2 от ППЗМВР задължителни реквизите-името, длъжността и местоработата на служителя,издал заповедта, основанието за задържането, данни, индивидуализиращи задържаното лице, датата и часът на задържането, ограничаването на правата на лицето по чл.64 от ЗМВР, както и правото му да обжалва пред съда законността на задържането,на адвокатска защита от момента на задържането, на медицинска помощ, на телефонно обаждане. В тази насока, абсолютно неоснователен е доводът на оспорващия, че в заповедта не е посочена длъжността на органа,издал заповедта за задържане. Обстоятелството, че оспорващият не знае значението на длъжността, по никакъв начин не може да обуслови незаконосъобразност на издадената заповед. Наред с това, неоснователно е и твърдението на оспорващия, че в заповедта е незаконосъобразна, защото не е посочено пред кой орган и в какъв срок може да бъде обжалвана, защото това непосочване засяга само и единствено сроковете за обжалване/ като има разпоредба на АПК- чл.140/,която урежда именно такива хипотези- и най-вече води до удължаване срока за обжалване с два месеца, а не води до незаконосъобразност на издадената заповед. Неоснователен е и доводът на оспорващия ,че заповедта е издадена без да са посочени фактическите обстоятелства и неговото фактическо поведение, защото по силата на специалната правна норма, цитирана по-горе, в заповедта трябва да е посочено правното основание, като не е необходимо да има посочване на конкретни обстоятелства/ фактически и фактическо поведение, като последното е непознато на административното право/ явяващи се основание за задържането на лицето, но за да бъде законосъобразна наложената принудителна административна мярка, към административната преписка трябва да има данни, от които да се направи предположение, че лицето може да е извършило престъпление.В настоящия случай такива се съдържат в административната преписка.

При издаването на заповедта са спазени процесуално правните разпоредби на ППЗМВР, като след задържането на оспорващия , от самия него е попълнена декларация по реда на чл.63,ал.3 от ЗМВР, с която декларирал , че е запознат с правата си, не е поискал преглед от лекар,посочил е, че не иска да бъде уведомен член от семейството му за задържането, не е поискал адвокатска защита по реда на Закона за правната помощ,а е поискал адвокат за своя сметка. В тази насока, твърдението на оспорващия, че не му е осигурена правна защита е напълно голословно и неподкрепено с никакви доказателства.Обстоятелството, че оспорващият

не се свързал с адвокат и не си е осигурил право на защита, не може да доведе до съществено процесуално нарушение, още повече ,че при този вид индивидуални административни актове задължителна защита не е предвидена/ за разлика от някои производства по НК, респективна на това по НПК., Наред с това, извършеният личен обиск на оспорващия е по силата на изрична законова разпоредба-чл.68 от ЗМВР,която вменява в задължение на полицейския орган задържал лице по реда на чл.63 от ЗМВР задължително да му извърши личен обиск. При издаването на заповедта,ответникът по оспорването е спазил и материално-правните разпоредби на ЗМВР.

В разпоредбата на чл.63,ал.1 от ЗМВР са посочени основанията, при наличието на които полицейските органи могат да задържат лице, едно измежду които е и когато има данни, че лицето е извършило престъпление.

От събраните по делото доказателства е безспорно установено, че по отношение на оспорващия са били налице данни за извършено от него престъпление по Заявителски материал ЗМ 1578/2011.Наред с това, следва да се има предвид, че за да упражни правомощието си по чл.63 от ЗМВР, е достатъчно полицейският орган да разполага с данни за извършено престъпление/независимо от какъв характер е– от частен или общ/ и без да е необходимо да съществуват достатъчно доказателства, установяващи виновността и отговорността на лицето,а е достатъчно само предположение за извършено престъпление.На следващо място,една от основните функции на полицейските органи съгласно разпоредбата на чл.58 от ЗМВР е именно да предотвратяват и разкриват престъпления. Неоснователен е доводът на адвокат С., че по делото не се съдържат никакви доказателства, че оспорващият е извършил престъпление, нито пък че му е повдигнато обвинение, защото на първо място, задържането на лице по чл.63 от ЗМВР е различно от мерките за процесуална принуда, визирани в НПК- най- вече задържане под стража. На второ място, качеството „обвиняем е непознато на административното право, като законът говори за задържано лице ,по отношение на което има данни/ а не доказателства/ за извършено от него престъпление. Настоящият съдебен състав намира за уместно да отбележи, че АПК, респективно на това ЗМВР и ППЗМВР, не препращат към разпоредби на ЗАНН, а на второ-ЗАНН урежда отношенията,коти възникват по повод административно-наказателната отговорност на лицата,а ЗМВР и най- вече задържането на лице ,в хипотезата на чл.63, респективно на това- издаването на заповед за задържане, не представлява санкция, а издаване на индивидуален административен акт, различен от ПАМ по реда на чл.22 от ЗАНН. В хода на задържането, оспорващият е дал писмени обяснения по повод задържането му, като административният орган е събрал и други обяснения от други лица и след като е установил, че лицето няма връзка с извършеното престъпление по чл.325 от НК, го е освободил .

С оглед на това, съвсем законосъобразно, ответникът по оспорването е издал оспорената заповед,като задържането е в рамките на предвидения в ЗМВР максимален период- 24 часа-задържан е в 07.10 часа на 18.06.2011 година и освободен на 18.06.2011 в 18,50 часа.

Заповедта е издадена и в съответствие с целта на закона- да се предотвратяват и разкриват престъпления, като временно се ограничават правата на лица, за които има данни, че са извършили престъпления, в това число и правото свободно да се придвижват в пространството.

В контекста на всичко изложено дотук, настоящата съдебна инстанция

намира, че оспорената заповед отговаря на условията за редовно действие на административните актове, което предпоставя отхвърляне на предявеното срещу нея оспорване.

С оглед изхода на спора, претенцията на оспорващия за присъждане на разноски е неоснователна и не подлежи на уважаване. Ответникът по оспорването не е заявил претенция за присъждане на разноски.

Воден от горното и на основание чл.172 АПК, Административен съд-София-град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО НА М. К. М. от [населено място] срещу Заповед за задържане на лице , рег.№1562 от 18.06.2011 година на Полицейски орган при 05 РУП при СДВР.

На основание чл.138,ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на оспорващия и на ответника по оспорването.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН

СЪДИЯ: